

Сподіваємося, що актуалізовані різними вченими національно-екзистенційні аспекти написання нової історії української літератури не залишаться поза увагою авторів планованої академічної праці. І таки буде (всупереч деяким маргіналам) створена не історія літератури “для українців” чи “for ukrainians”, котра впишеться в сумний контекст цілого ряду ерзаців (історій, філософій, політичних і релігійних доктрин, систем освіти, економічних реформ, проекту космополітичної “держави Україна” загалом та ін.), а саме *історія української літератури*. Як безцінний дар українських науковців своєму народові. І тільки така історія, думається, претендуючи на політизовану дефініцію “загальнолюдська”, може й матиме значення справді наукове — будучи національною.

м. Дрогобич Львівської області

Строста

Як вели мене на розп'яття
спитали чи люблю висіти
а ще запитали
чи віра сильніша за біль

бо я переймався
я висмикнув слово з одежі
й сказав їм за правду сильніше
про кістки що ними рухають м'язи
(“колись я дуже переймався”)

Книжка Костянтина Коверзєва “Наше прощання: Рефрени і сантименти” (К.: Вид. центр “Просвіта”, 2002) започатковує нову поетичну серію “Просвіти” — “Незалежна країна”, яка пропонуватиме читачеві українську сучасну поезію “з глибинними традиціями творчої і мистецької самодостатності” і з “модерним” лицем” (Павло Мовчан). Автор її — поет, літературний критик, журналіст, лауреат міжнародної премії “Гранослов” для молодих літераторів за 1997 р. Перша збірка — “Немає жалю” (К.: Гранослов, 1996). Член НСПУ, активний автор київського самвидаву 1995—1999 рр. Про плідні пошуки власної поетичної дороги, коли випробовуються різні, часто крайні, поетичні засоби, Богдан Бойчук у післямові застерігає молодого митця, який “компонує свої метафори, ритміку та поняттєвий підтекст на дисонансних засобах, а це, разом із далекою асоціативністю його образів і несподіваними й дивними зіставленнями понять, веде до герметичності багатьох його поезій”, тоді як у другій збірці намічається плідна тенденція переходу від дисонансної до гармонійної композиції: “горло зозулі / із цілими оберемками / кущів смутку / закрило серце гнізда”. Або: “самітно і болісно / вважай що і несамохить / ми винаходимо / аби сподіватися / такі дивні речі / що просто стає инколи / самим собі заздрісно / до нестями” чи: “і лице замість обличчя / нетоптана призьба любови / беззахисне відлуння...”. Експерименти Костянтина Коверзєва у новій — безпунктуаційній несегментованій поетичній формі аналізувалися Андрієм Підпалим у минулорічному № 11 “СіЧ”і. Найдосконалішими, з нашого погляду, й, отже, найбільш прийнятними на рівні серця й розуму, попри заскладну форму, є вірші “дівчина напинала рушники”, “Петтинг”, “Пуста кімната”, “Убивча насолода”: “Щастя прилетить в моє вікно / розіб'є шибу / і матиме вигляд дитини / що не одержала / обіцяної винагороди”.

В.Л.

